

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

<p>ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20 BARCELONA.</p>	<p>PREU DE SUSCRIPCIÓ Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18</p>
--	---

UN VALS DE SOCIOS.

No miréu may en vostra vida ballar un vals de socios, si voteu creure 'l concell d' un home d' experiència. Quins perills, quinas trifulgas! Ningú ho diria a lo que un està exposat.

Jo devia tenir 34 anys, gran edat; me conservava solteret de trinca y corria festas majors que era un contento.

En arribant l' istiu, aquell temps tant enfadós de la calor, ja ningú 'm podia aguantar ni pèl cap ni pèls peus; agafava lo meu pantalonet estret, al extrem de que 'm privava fins d' ajupirme una ermilla escotada, perque 'm poguessin lluhir dos brillants que tenia sobre la petxera de la camisa, un jech d' aquells que marcan lo cos, un sombrero cargolat d' alas perque no 'm esbullés ni 'm tapés la clenxa del darrera, unas botinas de xarol ab dibuixets, y 'papal a seguir balls y a embrollar minyones, donant paraula de casament a totes y no cumplint ab cap.

¡Que n' era de corrido! Ni 'ls socios de la Alianza d' Hostalfranchs tenian més partit que jo, y aixó que eran dels que feyan mes rotlo.

Es clar ¿qui m' havia de resistir? Era alt, bon mossó, ab un bigoti més negre que una mora; gastava la plata que quasi la llensava, y sortian de ma boca unas paraulas més dolsas que la mel.

¡Pobretas! que las havia fet palir; pero 'ls estava bè, perque ellas si s' hi poden aferrar, si arriban a coneixe que las estiméu, ¡ay pobrets! ja esteu ben guaruits, valdria més esser esclau del Sultan de Moreria!

Eram pèl jurjol y a principis, lo dia 2.

¡Que n' era d' esperada per mi semblant diadal!

A Hostalrich feyan la festa major y mas noticias eran de que 'ls menestrals feyan un embalat a Plassa y 'ls senyors un altre al Arrabal.—Cap allí falta gent.

¡Vaya una festa! Lo bó y millor d' aquells andurrials hi deura anar ¿qui 'u dupta? 'm deya jo a n' a mi mateix.

Efectivament, en ma vida hi vist una festassa com aquella; ofici al demati ab la copla dels *Faxendas*, més tart la dansa als embalats, professor en havent dinat, sardanas tot seguit serenata al alcalde després de sopar, y mes tart lo ball de nit...

Aixó va ser la mèva desgracia ni may que hi hagués anat; aixis se m' haguessin trencat las camas tant primas que las tinch.

Comensavan ab lo vals desocios. Tocavan una introducció, que de tant trista semblava que 'l mon hagués de finir. Tots los socios fent rodona ab la balladora al bras, esperavan que 'ls flautins 'ls traguessin aquell pés del cor.

Per fi 's vá acabar, y ¡fillets de Deu! comensan los músichs un valset del pinyol dols, tant bonich que 'ls balladors s' hi van abrahonar; ni una baldusa roda ab més frenesi que 'ls que yalsavan: en prou feynas se

vaya la cara de ningú, tant aviat 'ls veyau lo nas com lo clatell.

Al últim vá venir la part d' espera y se 'm atura al meu devant una minyona, que mirarla tan sols feya perdre 'l mon de vista: tot seguit me vaig sentir pell de gallina, y 'l que la duya del bras ja 'm feya rabia. sense haverme fet res.—si no estás compromesa, vaig pensar, ja tens socio per tota la nit.

Vá acabarse 'l vals, y tot seguit me 'n vaig a comprométre; ella no ho estava ab ningú, de modo que tot me sortia bè.

—¿Vol ballar ab mi tota la nit? l' hi vaig dir.

—Ab molt gust, me va respondre.

—¡Ah, salao! serém la parella de més brillo del sarau.

Ja no 'm vaig poguer moure en tota la nit del seu costat; semblava que m' hi haguessin enganxat ab una hostia. Ella potser se 'n cansava una mica; pero jo ni 'n feya cas.

¡Si n' hi vaig dir de cosas empescadas que qui sap d' hont me las treyal! Ella 'm contestava sempre ab una rialleta, que si 'ls angels riuhén, estich segur que ho fan com ella ho feya. Vaig saber que era de Breda, y que l' endemá se 'n tornava a casa seva.

Quan se va acabar lo ball ¡quin disgust vaig passar! Semblava que se m' hagués nort la mare, que per mi es la prenda més apreciada del mon.

Pero, nada, tothom se 'n vá anar cap á dormir, vaig quedarme sol y no vaig tenir més remey que anarm'hi també.

Pero que es cas de descansar: sempre la tenia á n' ella al meu davant. Jo prou aclucava 'ls ulls pero per aixó també la veyau:

—Ay me caso ab mi, ¿qué l' ha donat l' Angeleta? pensava tombantme d' un cantó y de l' altre, arrugant tots los llansols sense poguer estar quiet. No vaig poderme adormir de cap de las maneras.

Ja eran las vuit, l' hora que ella m' havia dit que se 'n aniria ab la tartana de Breda; vaig llevarme y me 'n vaig anar cap á la plassa dels Bous; y tot d' una la vaig veure á n' ella ja dins de la tartana á punt de marxa.

Encare que m' haguessen sortit lladres al mitj de un camí ral, no m' hauria quedat més esglayat. Al seu costat hi tenia un jove vestit com un mosquit, que hi estava enrahonant. Ella ab lo seu cap recolzat damunt l' espalla d' ell, mitj endormiscada, s' estava escoltant lo que l' hi deya, ab aquella mateixa rialleta que m' havia tret la son.

—¿Qui es aquell? vaig preguntar al tartaner, acostantm'hi tot assorat

—Bona pregunta, vá contestarme, ¿qui t' és d' esser? Es lo seu marit que l' ha vinguda á buscar ab mi desde Breda: ja os los podeu mirar bè: encare no fá quinze dias que son casats

Al sentir aixó, vaig tombar en sech y agafant carrer major amunt, camina que caminarás, eran las deu que encara no m' havia aturat.

No sé 'o que 'm vá donar aquella minyona. Jo crech que 'm va ull pendre, 'l certus es, que desde aquella festa jo no hi tornat may més á cap sarau. y no m' hi casat perque 'l recort d' ella no 'm deixa trobar xamosa á cap més dona, y se m' erissan fins 'ls cabells dels xavcs que porto, quan penso ab aquell vals de socios de la festa d' Hostalrich.

J. F. y C.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

L' art dramátich s'ha mudat de casa, y desde l' Olimpo s' ha trasladat al Principal.

La Marini, atrau al públich, lo cautiva y l' extasia, y 'l públich en cambi paga á la eminent actris demostrantli tot lo seu entusiasme y lo immens agrahiment que sap inspirarli.

De tot aixó qui se 'n beneficia naturalment es lo públich, y en Brugada, que lo que es ab la Marini ja 'ls hi prometo jo que s' hi farà barba d' or y aixó que la barba de 'n Brugada es pesa.

La *Signora dalle Camelie*, *Dora*, *Pamela*, *Il figlio de Coralia* han sigut las obras de la senmana. Tots los actors hi están bè, la Marini no cal dirho.

Al *Bon Retiro* que també son italians ab la sola diferencia de que s' expressan cantant, en lloch de ferho enrahonant com s' estila, han posat lo *Fra Diavolo* que 'm vá agradar d' alló més.

Tots los diaris han fet comparansas y han parlat de una pila d' artistas que aqui han cantat la hermosa partitura de Auber. Jo no penso d' aquesta manera; en art no vull comparansas ni recorts.

¿Lo *Fra Diavolo* vá anar bè ó no vá anarhi?

Aquesta es la qüestió. De que vint anys atrás hagués ana d' aquesta ó de l' altra manera, 'm té sense cuyadado. Lo que á mi m' interessa es saber com ha anat are.

En Maurelli fa un *Fra Diavolo* bastant conforme; la Cercati, bè; la de Santis, regular y en de Enrichi dolent.

Lo conjunt pot passar y un se queda satisfet com després d' un esmorzar de deu rals al café de Paris.

A *Romea* tornan á posar en escena *Lo cercol de foch*.

Lo *Tivoli* ha tancat ya sas portas y 'l *Lohókeli* á horas d' are ja deu ser pèl camí de Zaragoza.

L' empresari hi ha guanyat una pila de diners. Jo me 'n alegro molt pues l' espectacle s' ho mereixia.

Més de vuitanta mil personas l' han anat á veure y tothom n' ha sortit content.

De aques a manera es com las empresas han de ferho, si volen salvars' hi

A *Novetats*, diumenje, vá debutar la companyia de 'n Tutau. Hi havia molta gent y la companyia vá ser molt ben rebuda.

ESQUELLOTS.

Al Espanyol en obsequi dels forasters se va posar *La Dona d'aigua*.

Vaya un obsequi!
Al *Teatro Lirich* després del aconteixement de la Donadio, s'ha cantat lo *Don Giovanni*.

L'obra del immortal Mozart va tenir una interpretació bastant acertada. Salvo alguns defectes inevitables, pot dirse que la difícil partitura se va salvar. Lo senyor Neveu que debutà ab lo papé de *Leporello* sigué molt aplaudit y pot dirse que entre ell y 'l director d'orquestra van repartirse 'ls merescuts aplausos de la numerosa y distingida concurrència, que assistí a la primera representació de aquella ópera.

La orquesta regular en lo primer acte, millorant en los demés. Los coros bè, especialment en lo concertant que junt ab las primeras parts y l'orquestra sorti molt rodó.

La escena bè servida. Se va estrenar la decoració del cementiri del acte tercer que com tot lo de 'n Soler y Rovirosa es una obra de mà de mestre.

Lo panteon del comendador fa una mica de *Font del vell*; pero de tots modos es d'un efecte de cap d'ala.

Lo públich se sorprengué de que 'l Comendador en estátua 's presenti vestit de soldat romá ab casco y tot. Los sabis diuhen que en Moliere vá representarho aixis. Ells ne saben més que nosaltres; pero á mi qui 'm tréu á don Gonzalo de la capeta y la gorra de sota de copas, ja 'm tréu de la rahó. També deyan alguns que alló gólich de la mateixa decoració no lligava prou.

A mi 'm sembla que tot aixó son *serpetes* y ganas de enrahonar. Si no fos perque un hom' te altres *quefers* ja 's dich que agafaria algun llibrot de aquells de es-cubertas de pergami y ho esbrinariam.

Al *Ecuestre* vinga fer pantomimas. Lo dimars benefici del popular clown Honrey. La entrada un plé. La funció escullida y 'l públich content.

Al *Massini* la *Marsellesa*.

Un dia d'aquests s'obrirá 'l *Circo* del carrer de Montserrat. S'han publicat los cartells de la companyia, que son molt bonichs. Los artistas son bastant coneguts. La empresa promet obras aplaudidas com *La Tuna* y otras.

Veurem.

N. N. N.

REVISTA DEL MES DE SETEMBRE

Lo cel, com pocas vegadas, li va fer gran compliment, y ab llampchs, llamps y tronadas, pluja, vent y pedregadas festeja son naixement; son obsequis poch graciosos que per l'orsa hem d'acceptar, com uns *tipos* fastigosos que ab tot y ser carregosos de mal grat hém de dragar. Y per fi una estrella ab qua vá posá una piga al sol; diuhen que mais insinúa; pero hi ha qui conceptua que indicava algun bunyol.

Segons diuhen del Vallés, del Ampurdá, de Mallorca y altres puestos de pagés, á una sola veu en pés s'ha juntat la *rassa porca*, y vo donar, agrañida, á son goig publicitat d'una manera lluhida, perque 'ls ha allargat la vida una certa autoritat; y 's tracta per obsequiarlo, valentse deis vius y 'ls morts, quan arriui 'l cas votar lo y diputat proclamarlo perque se 'n vagi á las *Còrts*.

Res, ja ho veig, tot degenera en aquets temps malebits; per un quarto temps enrera los carters feyan carrera y anavan molt bèn vestits; dochs ara si 'ns fan visitas paguem doble cada plech y 'ls faldons de las levitas s'han tornat alas peütas en las solapas d'un jech. Reb carté ab americana, don dos cuartos de mal grat y una carta de Tiana fins al cap d'una setmana ab prou feynas m'ha trobat.

Ab la salut bastant bona y sense anunci pompós, ha celebrat Barcelona las festas de sa patrona d'aquest any vuitanta dos. Primer pas; just que mencioní l'inauguració que 's feu del mercat de Sant Antoni,

que per fer fugí 'l dimoni li han donat forma de créu; y es que 'l sant, rey de clemencia, que 'l mercat te per patró, deu guardar bè l'experiencia d'aquella trista ocurrència llavors de la tentació. Segon día ha comensat del gran Prim lo monument, y en Rius tant sols ha premiat al que terrenos ha dat; re' al liberal ni al valent. Oh, tè cosas molt saladas l'alcalde de Barcelonal Si bè hem vist moltes vegadas que tant sols tè interessadas simpattas pèl que dona. Al poch rato s'estrenava lo Museo Martorell; pero en ell ben clá 's notava que 'l de dalt mo t nou estava; pro 'l de baix casi ja es vell. També 'ls noys d'alguna escola van divertir la ciutat armant bastanta tabola; mes van dir, no sè si es bola, que 'ls pendons se 's han pagat. Hi ha hagut falta de riquesa en molt de lo que s'ha fet; ha faltat una mà entesa y particular empresa; pro ha sobrat Rius y Taulet. Han sigut festas de piom y per ço ja 's van da 'l nom d'ordinarias y senzillas; pero lo qu'es de patillas n'hi hagut ben bè per tothom. Sols un acte m'ha deixat agradablement sorprés, per lo bèn organiat, y fou l'honor tributat al il·lustre genovés. Ell ha fet donar las mans als genovesos titans, flors de la nació italiana, y als agrañits catalans que ho son de la terra hispana. Com no tinch mala memoria ta germanó no m'estranya. puig en cent planas de gloria ensenya llassats l'istoria los noms d'Italia y Espanya. Si Génova y Barcelona son l'admiració del mon, y si cap més fet ho abona sols per un portan corona, l'obra gegant de Colon.

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Courbet, lo célebre pintor realista era molt desmemoriat y estava molt pagat de si mateix.

Gambetta molts anys endarrera, vá comprarli un quadro: era un estudi d'home.

Alguns anys despres, en 1869, Courbet se trobava á esmorsar á casa 'n Gambetta y 's pará á contemplar aquell estudi sense adonarse ni recordar qu'era un obra seva.

—Es admirable! ¿No es veritat? l'hi preguntá en Gambetta.

—¿Cóm admirable! respongué 'l pintor: es assombrós, tant assombrós que ni Velazquez, ni 'l Ticiano, ni Rembrandt, ni jo mateix, forem capassos de ferho. Courbet está pintat ab aquest sol rasgo.

L'abat Terray, ministre francés, sigué célebre per las seva ocurrèncias.

Se conta que un dia 'l visitá un cantant de l'Opera solicitant que se l'hi pagués una pensió sobre 'l real tresor, que ab la seva veu s'havia guanyat.

—Amich mèu, l'hi respongué Terray, será precis qu'espereu un quan temps, que no seria just que 'ls que cantan cobressin primer que 'ls que ploran.

Ferrari 'l poeta italiá, trobantse á Módena fou presentat á n' en Garibaldi, y al parlar ab l'héroe popular l'hi doná 'l tractament d'Escelencia.

—No 'm tracteu d'Escelencia, digué en Garibaldi.

—General, respongué 'l poeta: fiévus més de mi que 'us dono l'Escelencia, que no d'aquells que 'us diuhen ciutadá á secas.

Garibaldi somrigué y estreyentli la mà vá dirli:

—Está bè: tracteu-me donchs d'Escelencia si aixis vos plau.

¡Quántas festas! ¡Quánta gatzara! Creguin que si no arriban á venir los periodistas de Génova, no hi havia festas ni cosa que s'hi semblés.

Pero ja veuran qui es que no 's desvetlla per obsequiar als periodistas, sobre tot si son forasters?

Y 'ls de Génova s'ho mereixian, perque tots ells eran molt trempats.

No més que de dinars y de refrescos hi contat los següents:

Refresch y lunch á bordo del *Colon*, lo dimars; lo dimecres gran ápat del Ajuntament; lo dijous refresch á ca 'n Ramirez é idem al *Teatro Lirich*, y 'l divendres la mar; ó sino calculin:

Al mitj-dia gran dinar de la premsa; al vespre refresch al *Teatro Principal*, y á las dotze de la nit sopar de la Colonia italiana.

Un periodista italiá, deya:—Signori, ne fanno troppo... il *ventrello* non può supportare tanta robba.

Y aquell mateix dia ja van donarse per vensuts y varen parlar de marxar l'endemá sens falta.

Això ho sentia en Gasull, l'amo dels *Banyes Orientals*, lo qual deya:

—No se 'n aniran pás sense que vingan á casa. Vull que tastin los moluscos.

Y allá 's vá fer la despedida, de la manera més cordial y alegre que pugan imaginarse. Sigué un dinar d'amichs; pero un gran dinar.

Aixis es que al despedirnos, jo vaig preguntarli á un italiá:

—¿Come state mio caro?

Y ell me sembla que 'm vá respondre:

—*Molto bene; má un puó enfiatto.*

De totas maneras se 'n han anat contentíssims, qu'es lo que volia la premsa barcelonesa, y jo m'atreveixo á donar las gracias més complertas á tots quants nos han ajudat á obsequiarlos.

La despedida á bordo del *Colon* sigué de las més sentidas.

Nosaltres los deyam:—Adéu.

Y ells responian:—*A rivederci.*

Perque han de saber qu'ells se 'n han anat ab l'idea de convidarnos lo dia que á Génova s'inauguri 'l monument á Garibaldi.

Per l'indole del assumpto no puch ocupar-me ab la deguda extensió de las llistas per l'elecció de diputats provincials exposadas en los baixos de Cala Ciutat.

Es un gran escándol.

Apesar de que tenen dret electoral tots los majors d'edat que sápigam llegir y escriure, no s'han trobat en Barcelona, població de 250.000 ánimas, més que uns 13.000 electors aptes per votar.

Y encare á la major part dels electors inscrits lo dormir los ha fet perdre l'escriure: vull dir que descausan en pau al Cementiri.

Divendres últim caygué un llamp al campanar de l'ermita de la *Mare de Déu de la Font*, matant al campaner qu'estava tocant á bon temps.

¡Fiat en la Mare de Déu y no posis para-rayos!

Llegeixo en un telégrama de Madrid:

«Han sigut despatxadas 240 treballadoras de la fábrica de tabacos per haverse negat á treballar, fundantse en la mala qualitat del paper destinat als cigarrillos.»

¿Per aixó 's queixan?

¿Que dirian si haguésen de fumar-se 'ls?

Ha arribat á Madrid M Krupp, lo célebre fabricant del canons que portan lo seu nom.

Los canons Krupp son de un alcans tremendo y de una precisió admirable. Arriban tant lluny los proyectils, que allá ahont cauhen, ni menos se sent la canonada.

Are sembla que 'l tal Krupp está barrinant l'invenció de un canó que será una maravella.

Será un canó automàtic que matará als homes, los amortalará 'ls ficará dintre la caixa, 'ls enterrará y per últim, fins los hi cantarà las absoltas.

Diumenje passat inaugurá son nou y espayós local 'l *Ateneo lliure* de Tarrasa ab una vellada musical y literaria verdaderament notable.

Se pronunciarèn meditats discursos, se llegiren hermosas poesias y s'executaren pessas de concert ab una alinació que res deixá que desitjar.

La concurrència tant numerosíssima, que 'l local

estava plè de gom a gom, abundant la classe obrera, àvida d' instruirse.
 ¡Bè per Tarrassa, que ha donat aquest pás en lo camí del progrès!

Tenim en nostre poder la bonica poesia titulada *La cansó del jornalier*, llegida en aquell acte pel soci D. Joaquim Marinello, y reservem la seva publicació pel pròxim número de *l'Esquella*, no haventnos sigut possible continuarla en lo present, per l'abundancia de originals.

Es sabut que de la premsa 'ls italians ne diuen la *Stampa*.

També es sabut que no hi ha dinar sense cigarros, ni periodista que no fumi.

Aixó es lo que feyan espanyols é italians un d' aquests dias, alsant una fumera com un núvol.

—¡Per Baccol digué un company nostre *¡Quanto fume di 'stampa!*

Llegeixo:
 «Ha sigut nomenat camarer secret de Sa Santèdat lo licenciat D. Pau Gironella, Pbre. secretari cancelari de la curia eclesiástica d' aquesta diócesis.»

¿Cámara y secreta?
 Dos negacions afirman.
 Dos porquerias ennobleixen.

Se parla de establir un nou escorxador y pregunta un periódich si es veritat que de la seva construcció ha d' encarregar-se 'n lo *Banch Ibèrich* de qu' es president lo Sr. Rius y Taulat.

Desitjariam saberho, y fins voldriam que fós cert lo que 's diu.

«La caritat bèn entesa comensa per sí mateix.»
 Y perque un escorxador siga com cal, deuen comensar per *escorxarhi* al poble de Barcelona.

A la Catedral hi ha oposicions á una canongia, haventse presentat nou opositors.

Nou capellans que volen pujar de categoria.

Y déu ser una cosa curiosa, perque, segons diu lo *Correo Catalun*, «los nueve opositores picaran puntos.»

Fan com los pollastres: comensan per picar mill y acaban per picarse las crestas.

Escollant una de las serenatas de la Plassa de Sant Jaume á un senyor l' hi roban lo rellotje.

Y quan més desesperat estava, reb una carta en la qual los lladres, després de demanarli mil perdons, l' hi tornavan aquella prenda, dihentli:

«Nos havèm equivocat de persona, perque ha d' entendre que nosaltres no robem per robar, sinó per fer mal á determinats individus.»

Vaja, que fins dona gust lo ser robat d' aquesta manera.

Es de nit, á la Rambla se forma un gran grupo, hi compareix un municipal y diu:

—¿Qué es eso?
 Un transeunt:—Un cotxe que ha atropellat á un pobre cego.

Lo municipal:—Pues mire Vd. le está bien. Sent ciego ¿quien le hace salir de nit?

Pescat al vol un dia d' aquests que plovia á mars.

—¡Vaya una manera de plourel deya un barceloní.

—Que compon, responia un que havia estat á Filipinas. Allá dalt quan plou, la pluja es tant espessa que sembla un riu. Fins cauhen peixos y tot.

QUÈNTOS.

En la Rambla:
 —Ola Arturo ¿no sabs que 'l dijous me caso?

L' Arturo ab molta indiferencia:
 —¿Si?

—Si home sí, y a propòsit quedas convidat á la boda ¿ho sents? Dijous, á las deu del demati, camaril de la Merce

—Imposible.
 —¿Perqué?

—Hi jurat no anar á cap; los mals exemples solen ser contagiosos.

Un mestre d' estudi ensenya geografia á un xicot molt distret y qu' es una alhaja en materia de cambiar lo nom de las cosas.

—¿Quinas son las islas del Mediterráneo? pregunta 'l mestre.

Lo deixepre calla y 's grata 'l cap.

—Te las diré de tres en tres, diu lo mestre perque

aixis las aprenegas millor: fixali bè: Sicilia, Córcega y Cerdenya. A veuré si sabs repetirlas.

Lo xicot fent canterella:
 —*Cecilia, Escorxa y Espardenya.*

Parlant de un tipo molt deixat:
 —Avuy l' hi vist. ¡Duya unhas mans més brutas!...

—Sabs qu' es?
 —Qué.

—Que devia havérselas passadas per la cara.

Escena matrimonial.
 Ell es un home molt débil, y ella en cambi una dona molt forta que se l' hi ha bèn posat las calsas.

Ella entra y surt quatre ó cinch vegadas cada dia; ell ho véu y s' ha de mossègar la llengua. No té valor per reptarla:

Pero tant y tant vá 'l canti á la font...

Vels: hi aquí que un dia tot plegat s' anima, resolt á moure un escándol. Ja es una vergonya callar per més temps.

Al veure á la seva dona tota empolainada y á punt de sortir sent ja las vuit del vespre, l' hi pregunta:

—¿Ahont vas 'sabel?

Ella ab altaneria:
 —Vaig allá hont me dona la real gana.

Ell, ab véu debil:
 —Y bè dona no t' en fadis: ¿tardarás molt á tornar?

Ella ab la mateixa altaneria:
 —Tornaré quan me donga la real gana.

—Bueno, bueno, diu lo pobre marit; torna quan tè donga la gana; pero sobre tot no vingas més tart.

En lo cementiri:
 —¡Ay quin recort!... Pero ¡quin recort! exclamava una viuda.

—Vamos calmi, senyora Paula... No 's desespèri aquest modo.

—¡Ay quin recort!... Pero ¡quin recort! seguia exclamant la senyora Paula.

—¿Però quin recort es aquest, veyam, espliqui's...

—Lo de quatre dents que 'm faltan de un cap-de-puny que va donarme uns quants dias avants de morir-se!

Un inquilino endarrerit al baixar l' escaleta 's topa ab lo procurador que precisament anava á casa d' ell.

Sense donarli temps d' embestirlo, l' hi diu:
 —Ja se ahont vá... ja sé lo que vol.

—Donchs si ho sab...

—¿No ho haig de saber fill meu?... ¿No ho haig de saber?... Voste venia á demanarme 'l lloguer... si, no hi ha dupte...

—Verdader...
 —¡Chit! Silencio... No me 'l demani de paraula; de manime 'l per escrit.

En un estanch:
 —Aquesta carta no l' hi marxará pás.

—Ay, ay, ¿perque?

—Pesa massa... te de posarhi un' altre sello.
 —Just. ¿Perqué pesi més, he?

Un pobre malalt imaginari troba á un conegut seu que l' hi pregunta:

—¿Que tal? ¿Cóm estém?

—Mal, mal, malíssimament.

—¿Y donchs?

—¡Oh! no me 'n parlis. Lo cap me fá mal de una manera que sembla que m' hi dongan martelladas.

Tinch un dolor á las entranyas que sembla que me las torsin ab unas estenallas. Y en quan al ventrell sembla que hi tinga barras de ferro. Ja veus si estieh divertit.

—Dimontri, donchs digas que aixó no es una malaltia, sino una botiga de manyá.

—¿A quant es aquest esmorsar? pregunta un jóve de fora.

—Ja l' hi he dit: dotze rals cubert, respon lo mosso.

Lo jóve mirant atentament la cullera y la forquilla:
 —Éscolti ¡ja es de plata bona?

Un mariner baixa á terra després de un llarch viatge y 's fica á una perfumeria demanant que l' hi tirin aygua de olor al mocador, perque vol anar á veure á la xicota.

Y mentres lo perfumista obra una ampolleta, 'l mariner exten las mans.

—Y 'l mocador? diu lo perfumista.

—Tiri, tiri, que jo 'm moco ab los dits.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
 Qu' es animal veurás tú

Una part de nostre cos

Y un crit de cotxero n' es

Si encare no ho has entés

te diré que *dugas-prima*

molt y molt ho es la Quima

y un ministre *hu dos y tres*

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

Es Total tant *prima-tres*

que si á un altre *dos-tercera*

desde llavors ja á *segona*

no me *segona y primera.*

MICALÓS.

MUDANSA.

Ab a.

un nom d' home 's trobará;

no sent esgarrat se 'n tè;

tot bon peny ne sol teni;

no vull pas baixarhi jo.

LO DEL LLOBREGAT.

CONVERSA.

—Ep, cotxero, passi

—Senyor ¿ahont ha d' anar?

—Allá hont tots dos hem dit.

SIMON DE SEDRUOL.

TRENCA-CLOSCAS.

—¿Es dolor?—No—A!

Ab aquestas paraulas formar lo nom d' un home públich.

CIUTADÁ PACO.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6.—Nom d' home.
- 5 6 3 4 1.—Lo que hi ha en ciutats y vilas.
- 1 2 3 4.—Lo que gastan las iglesias
- 4 3 1.—Planta que punxa.
- 4 1.—Una carta.
- 6.—Una lletra.

SIR BYRON.

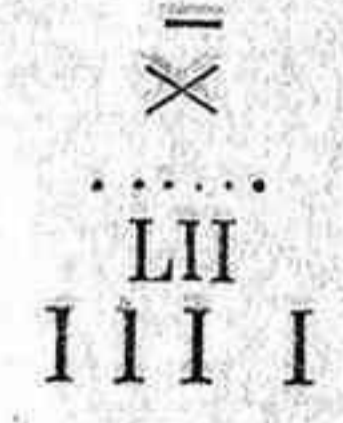
CREU DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletras de modo que horisontal y verticalment digan: 1.ª ratlla, un objecte de pescar.— 2.ª id Una sílaba que repetida expresa un Déu de la antigü etat.— 3.ª id Un nom d' home.— 4.ª id. Un arbre y un apellido.— 5.ª id. Un metall y 6.ª id. qualitat del home que té salut.

UN PIAOMNÉS.

GEROGLÍFICH.

ALBERT AABERT.

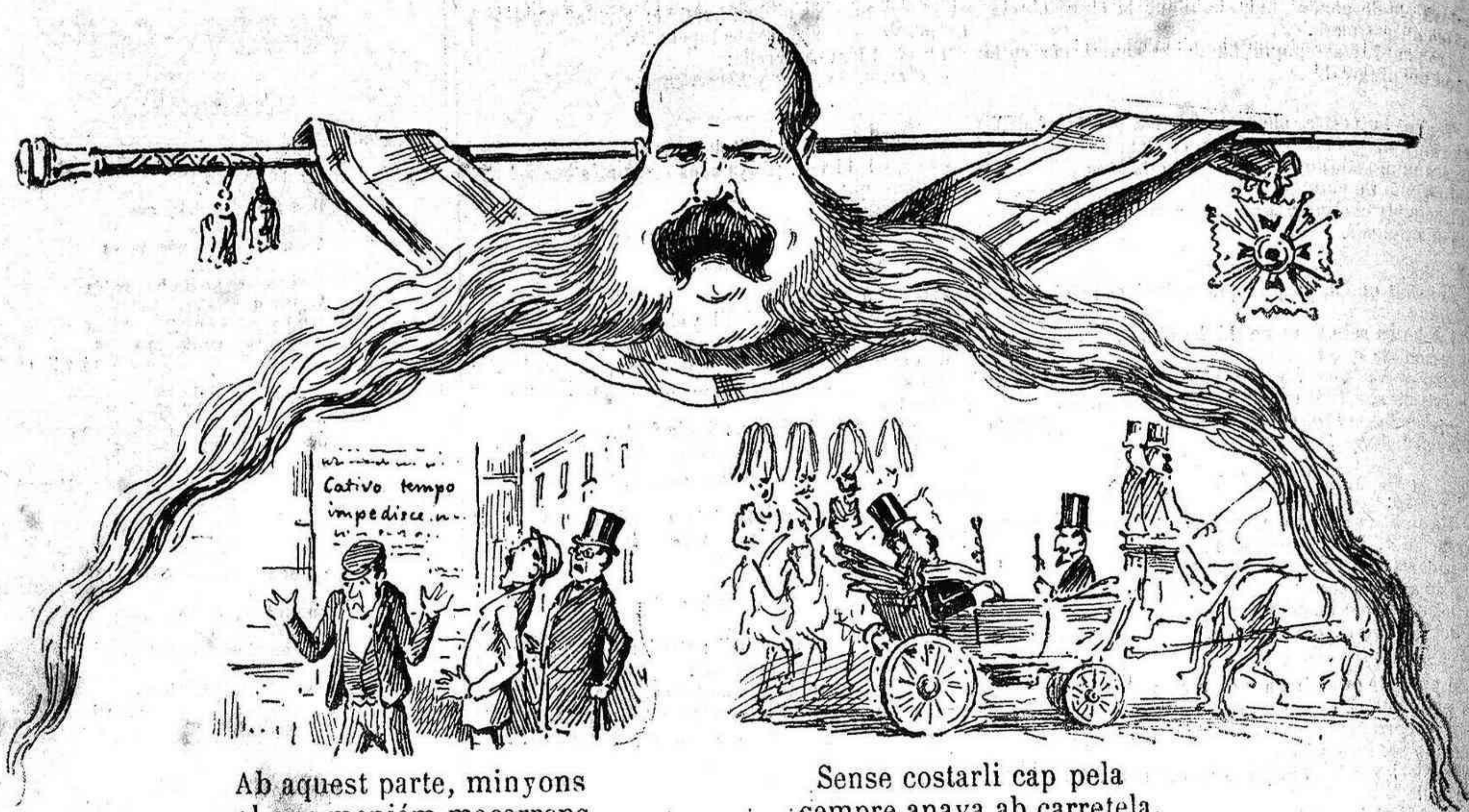
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.^a—*Re-bom-bo-ri.*
- 2. Id. 2.^a—*In-fe-lis.*
- 3. CONVERSA.—*Am.*
- 4. MUDANSA.—*Dau-Deu-Diu-Dou.*
- 5. ROMBO.

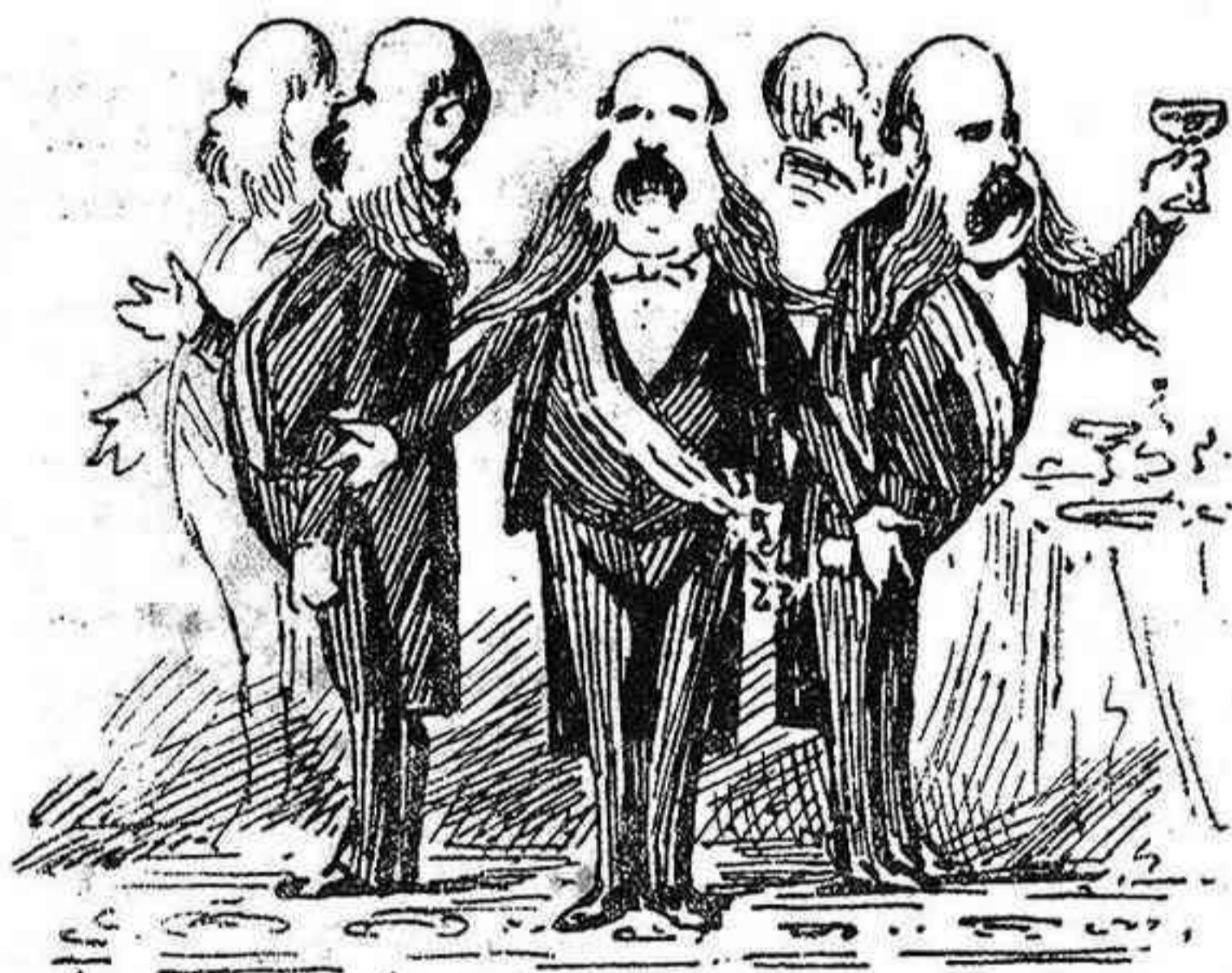
C
N A P
C A M A S
P A U
S
- 6. TRENCA CLOSCAS.—*La copa del dolor.*
- 7. LOGOGRIFO NUMERICH.—*David.*
- 8. GEROGLÍFICH.—*Las penas ab pá fan de millor passá.*

RECORTS DE LAS FESTAS DE D. FRANCISCO.

Ab aquest parte, minyons
vol que menjém macarrons.

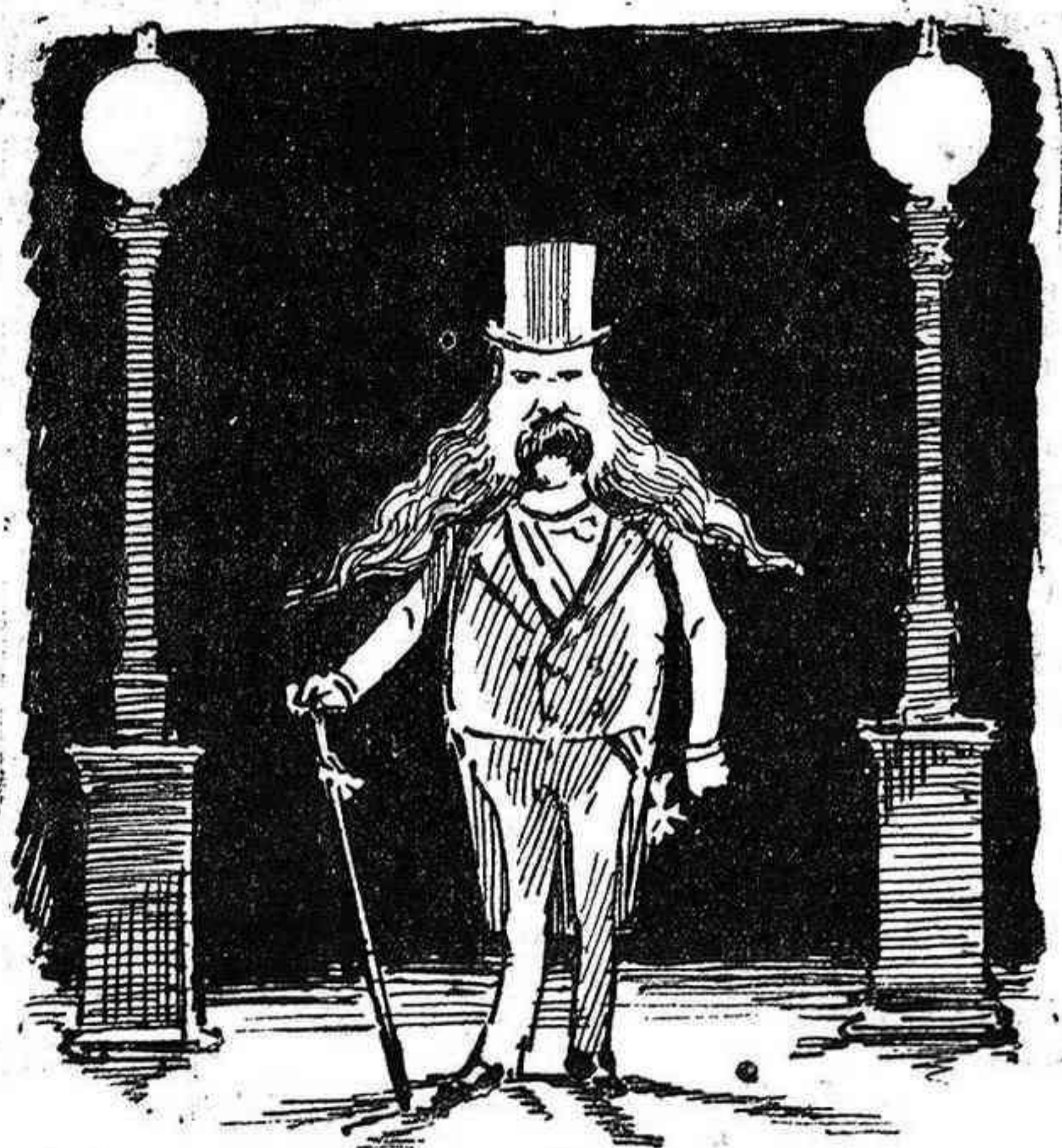
Sense costarli cap pela
sempre anava ab carretela.

Feja en mostra de alegria
doscents discursos al dia.

No hi ha festa sens retop:
aquí 'l tenen fet un xop.

Pero ab l' electricitat
torná á quedá encarcarat.

Una purga carregada
y senyors, no ha sido nada.

Després de tant treballar
á la torre á descansar.